

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับ การศึกษาปัญหาการจัดการแข่งขันกีฬา
สถาบันราชภัฏทั่วประเทศ ครั้งที่ 1 ณ สถาบันราชภัฏสกลนคร ซึ่งเป็นการแข่งขัน
กีฬาระหว่างนักกีฬาจากสถาบันราชภัฏทั่วประเทศ 26 แห่ง โดยอาศัยกรอบความคิด
เกี่ยวกับการศึกษาวิจัย ดังนี้

- 2.1 ความหมายของกีฬา
- 2.2 ชนิดของกีฬา
- 2.3 ความสำคัญของการกีฬา
- 2.4 การพัฒนาการกีฬา
- 2.5 การแข่งขันกีฬาของกรมการฝึกหัดครู
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความหมายของกีฬา

คำว่า "กีฬา" มีความหมายกว้างขวางมาก เป็นความหมายที่ครอบคลุม
ถึงกิจกรรมต่าง ๆ หลาย ๆ ประเภท ซึ่งมีความแตกต่างกันออกไปโดยขึ้นอยู่กับ
ลักษณะโครงสร้างและส่วนประกอบของกีฬาประเภทนั้น ๆ นักพลศึกษาต่างก็ให้ความ
หมายแตกต่างกันออกไป Slusher (1967:8) ได้ให้ความหมายว่า กีฬาเป็นส่วน
หนึ่งของชีวิตที่จะทำให้คนมีทั้งความสนุกและความเศร้า Pavlich (1966:7) กล่าวว่า
กีฬา คือ ความสง่างามของคนที่แสดงออกในลักษณะเคลื่อนไหว พจนานุกรมฉบับ
ราชบัณฑิตสถาน ให้ความหมายว่า กีฬา คือ การแข่งขันเพื่อความสนุกสนานโดยมากเป็น
การบำรุงร่างกายเป็นกิจกรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เล่นเพื่อความสนุกสนานและ

เพื่อแสดงออกซึ่งความสามารถ และสวยงามด้านการเคลื่อนไหวของร่างกายกระทำในเวลาว่างให้เป็นไปตามกฎระเบียบที่วางไว้ ทั้งนี้โดยไม่หวังผลตอบแทนอย่างอื่นจากที่กล่าวมา จึงสรุปได้ว่กีฬาคือเป็นกิจกรรมที่ทุกคนเล่นเพื่อความสนุกสนานเป็นการเคลื่อนไหวร่างกายอันสง่างามออกมาให้ประจักษ์ โดยอาศัยความแข็งแรงของร่างกายเป็นหลัก และเป็นกิจกรรมที่ต้องเล่นตามกฎกติกา

2.2 ชนิดของกีฬา

จรินทร์ ชานีรัตน์ (2527:3) กล่าวว่า การจำแนกประเภทของกีฬานั้น มีแนวความคิดหลายทางด้วยกัน เช่น จำแนกชนิดกีฬาตามลักษณะของผู้เล่นตามลักษณะของผู้จัด ตามลักษณะของการเล่น โดยจำแนกได้ดังนี้

2.2.1 ชนิดของกีฬาที่จัดหลักการจำแนกตามลักษณะของผู้เล่นได้แก่

(1) กีฬาสมัครเล่น (Amateur Sport) ได้แก่ กีฬาประเภทที่ผู้เล่นมีเจตนา หรือตั้งใจเล่นเพื่อมุ่งหวังให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน โดยมิได้มุ่งหวังสินจ้างรางวัล หรือค่าตอบแทนใด ๆ จากการเล่นนั้น ๆ

(2) กีฬาอาชีพ (Professional Sport) ได้แก่ กีฬาประเภทที่ผู้เล่นมีเจตนาหรือมุ่งหวังจะหารายได้เพื่อการเลี้ยงชีพ

2.2.2 ชนิดของกีฬาที่จัดหลักการจำแนกตามลักษณะของผู้จัดได้แก่

(1) กีฬาแข่งขันเพื่อความชนะเลิศ (Top Sport) ได้แก่ กีฬาที่จัดขึ้นเพื่อแข่งขัน โดยมุ่งหวังทางประสิทธิภาพสูงสุดทางการกีฬาหรือความเป็นเลิศในการกีฬา

(2) กีฬามวลชน (Mass Sport) ได้แก่ กีฬาที่จัดขึ้นเพื่อให้ประชาชนส่วนใหญ่ได้มีโอกาสเล่นได้อย่างทั่วถึงเป็นการให้โอกาสและเสรีภาพอย่างเท่าเทียมกัน โดยมุ่งหวังที่จะส่งเสริมสุขภาพอนามัยของประชาชนส่วนใหญ่เป็นหลัก

2.2.3 ชนิดของกีฬาที่ขัดหลักการจำแนกตามลักษณะของการเล่นได้แก่

(1) กีฬาประเภทเดี่ยว (Individual Sport) ได้แก่ กีฬาที่เล่นคนเดียวสามารถแสดงความสามารถได้เฉพาะรายบุคคล

(2) กีฬาประเภทคนต่อคน (Dual Sport) ได้แก่ กีฬาที่มีการต่อสู้หรือแข่งขันระหว่างคนต่อคน

(3) กีฬาประเภทคู่ (Double Sport) ได้แก่ กีฬาที่เล่นสองคนเป็นคู่และทั้งคู่จำเป็นต้องมีความสัมพันธ์กันขณะเล่น

(4) กีฬาประเภททีม (Team Sport) ได้แก่ กีฬาที่เล่นเป็นชุดหรือทีม อาจเป็นชุดละ 5 คน 11 คน หรือ 15 คน แล้วแต่ชนิดของกีฬาซึ่งต้องขัดหลักความสัมพันธ์กันของผู้เล่นในทีมหรือชุดนั้น ๆ

การกีฬาแห่งประเทศไทย (2533:4) ได้จำแนกประเภทของกีฬาในแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ.2531-2539) ตามจุดมุ่งหมายของการส่งเสริมไว้ 3 ประเภทคือ

(1) กีฬาขั้นพื้นฐาน หมายถึง กีฬาที่มีทักษะเป็นพื้นฐานถูกต้องตามแบบฉบับของกีฬาแต่ละชนิด ซึ่งผู้เล่นจะต้องเรียนรู้เพื่อให้เกิดทักษะและความสามารถที่นำไปใช้ในขั้นสูงต่อไปภายหลัง

(2) กีฬาเพื่อสุขภาพ หมายถึง การใช้หลักทางการกีฬาและการออกกำลังกายที่ถูกวิธีมาใช้ในการส่งเสริม และพัฒนาสุขภาพของแต่ละบุคคลเพื่อให้มีชีวิตอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความสุข เช่น สวนสุขภาพ การออกกำลังกายประกอบดนตรี การเดิน-วิ่งเพื่อสุขภาพ การเดินแอโรบิค เป็นต้น

(3) กีฬาเพื่อการแข่งขัน หมายถึง กีฬาที่ใช้สำหรับการพัฒนาคุณภาพของนักเรียนหรือผู้ที่มีความสามารถดีเด่นทางด้านกีฬา ให้ได้รับโอกาสที่จะแสดงความเป็นเลิศทางการกีฬา

อวส เกตุสิงห์ (2520:12) กล่าวถึง การจำแนกประเภทของกีฬาออกไปอีกแนวหนึ่ง ซึ่งวงการแพทย์ได้นำมาใช้ในการพัฒนาสุขภาพของผู้ป่วย

(1) กีฬาคนพิการ เป็นกีฬาที่จัดขึ้นเพื่อให้คนพิการทางร่างกายได้แสดงออกถึงความสามารถในเชิงกีฬา เช่น กีฬาว่ายน้ำ แบดมินตัน กรีฑา เป็นต้น

(2) กีฬาป้องกันโรค เป็นการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายเพื่อป้องกันโรคบางชนิดในคน เช่น โรคเหน็บชา โรคเบาหวาน ฯลฯ

(3) กีฬาฟื้นฟูสภาพ เป็นการเล่นกีฬาหรือการออกกำลังกาย เพื่อฟื้นฟูสภาพร่างกาย ให้หายเป็นปกติเร็วขึ้นหลังจากการบำบัดรักษาทางการแพทย์

จากแนวคิด และความหมายคำว่า "กีฬา" ของนักการศึกษาด้านพลศึกษาตลอดจนนักการศึกษาอื่น ๆ ที่ให้ไว้พอสรุปได้ว่า "กีฬา เป็นกิจกรรมการเคลื่อนไหวที่มนุษย์กำหนดรูปแบบ และกฎระเบียบการเล่นขึ้นเพื่อให้เป็นแบบอย่างเดียวกัน แล้วนำมาเล่นและแข่งขันกันโดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านร่างกายความมีสมาธิของจิตใจ การปรับตัวทางสังคม การควบคุมอารมณ์ และพัฒนาสติปัญญาในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะที่เล่นหรือแข่งขันกีฬาประเภทนั้น ๆ

ในการแข่งขันกีฬาสถาบันราชภัฏทั่วประเทศ ครั้งที่ 1 มีการแข่งขันกีฬารวม 19 ชนิด พร้อมสนามและวันเวลาการแข่งขันกีฬา (รายละเอียดในภาคผนวก)

2.3 ความสำคัญของการกีฬา

ณัฐ อินทรปาน (2526:5) กล่าวไว้ว่า การกีฬามีความสำคัญและมีบทบาทต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนเราเป็นอย่างมาก เพราะการเล่นกีฬาหรือการออกกำลังกายจะช่วยให้บุคคลมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงทั้งด้านร่างกาย จิตใจ คนไทยนั้นมีการเล่นกีฬามาแต่ครั้งโบราณ ดังจะเห็นได้ว่ากีฬามวยไทย ตะกร้อ กระบี่

กระบองนั้น ได้มีการเล่นหรือการแข่งขันสืบทอดกันมานานแล้ว แต่มิได้มีการบันทึกไว้เป็นหลักฐาน การสอนก็สอนด้วยปากเปล่าตามที่ครู อาจารย์ในครั้งก่อน ๆ ได้ถ่ายทอดไว้ให้ การกีฬาไทยในสมัยนั้นจึงไม่มีระบบอย่างเป็นทางการ จนกระทั่งมีผู้สังเกตเห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาทางด้านร่างกายและจิตใจของนักเรียน จึงได้กำหนดให้มีวิชาพลศึกษา บรรจุไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนของนักเรียน ในสถานศึกษาระดับต่าง ๆ และในระยะต่อมาการจัดการแข่งขันกีฬาก็เกิดขึ้น ปัจจุบันการกีฬานั้นนับได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ของแผนการศึกษาชาติ ในส่วนของรัฐบาลก็ยอมรับและให้ความสนใจ จึงได้พิจารณาจัดสรรงบประมาณสนับสนุน เพื่อการกีฬาเป็นประจำทุก ๆ ปี เป็นจำนวนไม่น้อย ในสถานศึกษาก็ต้องจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเท่าเทียมกับวิชาอื่น ๆ ทั่วไป การที่การกีฬาได้มีการเริ่มต้นอย่างมีระบบจึงจำเป็นต้องหาทางส่งเสริมให้มีความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง เพราะการกีฬาเป็นการพัฒนาคนระดับพื้นฐาน มีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์และมีความมั่นคงต่อครอบครัว ชุมชน เป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างยิ่งต่อชีวิตของคนทุกคน ช่วยเสริมสร้างให้เกิดความสามัคคี มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของหมู่คณะ ทำให้กิจการหรือการงานทุกอย่างไม่ว่าจะมีความยากลำบากเพียงใด ก็บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายได้หมด ดังนั้นหากได้มีการพัฒนาคนให้มีคุณภาพสูงขึ้นแล้ว ย่อมจะส่งผลให้ชุมชน และสังคม โดยส่วนรวมมีคุณภาพดีขึ้นตามไปด้วย นอกจากนี้ในแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา และศิลปวัฒนธรรมระยะที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) ยังได้กำหนดวัตถุประสงค์ที่จะให้ประชาชนมีความสมบูรณ์ทางร่างกาย จิตใจ และมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ให้สนใจในการเล่นกีฬาตลอดชีวิตและให้นักเรียนนักศึกษา เยาวชนมีความประพฤติดีมีพลานามัยสมบูรณ์ และมีความรู้ดีเพื่อจะได้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของสังคมไทย (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2534: 4) ในการพัฒนาคุณภาพด้านพลานามัยนี้นอกจากจะส่งผลต่อการพัฒนาสังคม แล้วยังมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจอีกด้วย (ปรีดา รอดโพธิ์ทอง, 2525: 43) ความจำเป็นและความสำคัญของการกีฬามีมากต่อทุกคนสมควรที่กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการจัดการกีฬาของชาติ ได้มีนโยบายสนับสนุนให้หน่วยงานในสังกัดนำกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่น

กีฬาไปเผยแพร่ให้กับนักเรียน นักศึกษา เยาวชน และประชาชนนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันให้ติดตัวจนเป็นนิสัย จึงมีการจัดหลักสูตรวิชาพลศึกษาให้อยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอนทุกระดับตั้งแต่อนุบาลจนถึงอุดมศึกษา ทั้งนี้ โดยมุ่งหวังให้วิชาพลศึกษาเป็นเครื่องช่วยพัฒนาลักษณะนิสัยและความสามารถต่าง ๆ ของเด็กแต่ละคนระหว่างที่ผู้เรียนฝึกพลศึกษาและเล่นกีฬาต่าง ๆ ครูก็มีโอกาสได้ศึกษาและรู้ถึงนิสัยใจคอ พฤติกรรมและความต้องการของเด็กได้เป็นอย่างดี การได้สังเกตเห็นพฤติกรรม จะทำให้รู้ว่าเด็กบกพร่องเรื่องใด สนใจเรื่องอะไร และมีความสามารถ ความถนัดทางด้านใด ซึ่งจะเป็นข้อมูลให้ครูได้หาทางแก้ไขได้ถูกต้อง และเด็กจะได้ปรับปรุงตนเองให้เหมาะกับสังคม และเข้ากับเพื่อนฝูงได้และจากการที่ให้มีการเล่นเป็นกลุ่ม เป็นทีมจะช่วยให้เด็กได้รู้จักการเล่นร่วมกัน เล่นเพื่อส่วนรวม และเกิดความรับผิดชอบต่อส่วนรวม การเล่นบางอย่างยังช่วยฝึกให้เด็กรู้จักใช้อวัยวะให้สัมพันธ์กัน รู้จักบังคับให้ร่างกายได้เคลื่อนไหวอย่างถูกวิธี (กรมวิชาการ, 2535: 37) ดังนั้น ในหลักสูตรวิชาพลศึกษาจึงได้กำหนดจุดประสงค์ของการเรียนการสอน เพื่อมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีบุคลิกภาพทักษะและเจตคติดังต่อไปนี้ (กรมพลศึกษา, 2530:1)

- (1) ให้มีร่างกายสมบูรณ์ แข็งแรง และสง่างาม
- (2) ให้ได้รับความสนุกสนานจากการเรียนและการเล่น
- (3) ให้สนใจการเล่นเป็นหมู่คณะ ขอมรับกติกาและผลของการเล่น
- (4) ให้มีทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน กิจกรรมเข้าจังหวะและทักษะที่จะ

นำไปสู่กิจกรรมกีฬา

- (5) ให้มีทักษะกีฬา ทั้งประเภทบุคคลและทีม
- (6) ให้เห็นความสำคัญและสนใจในกิจกรรมนันทนาการ
- (7) ให้เห็นคุณค่าของการรักษาสุขภาพของตนและการออกกำลังกายอย่าง

สม่ำเสมอ

- (8) ให้สามารถปรับตัวเองเข้ากับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม
- (9) ให้ยอมรับความสามารถของผู้อื่นและความแตกต่างระหว่างบุคคล

กีฬาที่จัดขึ้นสำหรับเด็กในระดับประถมศึกษา นั้น กำหนดให้เลือกเรียนได้ตามสภาพของโรงเรียนและท้องถิ่น และจัดให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนกีฬางานชนิด เช่น ฟุตบอล เป็นกีฬาที่คนสนใจมาก เด็กเห็นผู้ใหญ่เล่นก็ชอบอยากจะทำบ้าง ถึงแม้ว่าจะเล่นไม่ได้ดีเท่าผู้ใหญ่ก็ต้องสนับสนุน โดยการปรับปรุงอุปกรณ์การเล่นสนามให้เหมาะสมกับวัยและรูปร่างของเด็ก การเรียนในระยะเริ่มต้นไม่จำเป็นต้องฝึกทักษะให้เป็นขั้นตอน เพราะเด็กจะเบื่อเสียก่อน ควรให้เด็กได้ลงสนาม ได้สัมผัสกับลูกบอล จนเกิดความคุ้นเคยแล้วจึงค่อย ๆ ให้เรียนรู้กฎกติกา และฝึกทักษะไปพร้อม ๆ กันในขณะที่เล่น การสอนกีฬาที่ดีควรให้เด็กได้ใช้ความคิดเรื่อง กฎ กติกา เช่น เปิดโอกาสให้เด็กซักถาม ตลอดจนมีการโต้แย้งถึงวิธีการเล่นได้ด้วย (กรมวิชาการ, 2534 : 38)

ในระดับอุดมศึกษา แม้ว่าจะมีการศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ เพื่อการนำไปสู่การประกอบอาชีพ แต่ก็ไม่ได้ทั้งการเรียนการสอนด้านพลศึกษาได้จัดให้เป็นวิชาบังคับและวิชาเลือกสำหรับนักศึกษาทุกคน โดยเฉพาะวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ถือเป็นวิชาบังคับ จากรายงานการสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่อง การพัฒนาการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ที่วิทยาลัยครูอุดรดิษฐ์ (วิจิต คุ้มสุขเกษม, 2535: 57) กล่าวว่าวิทยาศาสตร์ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการกีฬาเป็นอย่างมาก มีการเปลี่ยนแปลงชื่อหน่วยงานต่าง ๆ ทางพลศึกษาได้สอดคล้องเป็นวิทยาศาสตร์มากขึ้น เช่น ภาควิชาพลศึกษาเป็นภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล หรือแม้แต่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็เปลี่ยนเป็นภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา เพราะการพลศึกษาและการกีฬามีแนวโน้มเป็นวิทยาศาสตร์มากขึ้น ในแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (2531 - 2539) ได้เน้นการพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐานกีฬาเพื่อสุขภาพและกีฬาเพื่อการแข่งขัน ซึ่งต้องอาศัยหลักวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาใช้ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาในระดับอุดมศึกษาจะเป็นหนทางที่จะช่วยให้บุคคลเหล่านี้ สามารถนำความรู้ในด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาไปใช้และเผยแพร่ได้อย่างกว้างขวาง

2.4 การพัฒนาการกีฬา

การส่งเสริมกีฬาในปัจจุบันส่วนใหญ่ ยังเป็นภาระหน้าที่ของรัฐบาลที่ต้องดำเนินการ โดยที่เอกชนและประชาชนส่วนใหญ่ยังมีบทบาทและมีส่วนร่วมไม่มากเท่าที่ควร รัฐบาลจึงต้องกำหนดแผนการส่งเสริมและพัฒนาสุขภาพของประชากรไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 พ.ศ. 2530-2534 (ม.ป.ป. : 89) โดยมีมาตรการที่สนับสนุนให้ประชาชน โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน ได้มีการเล่นกีฬาและออกกำลังกายอย่างถูกต้องสม่ำเสมอ โดยการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ความรู้ การผลิต และพัฒนาการจัดสร้าง และบำรุงรักษาสถานที่อุปกรณ์กีฬา ให้กระจายไปสู่ส่วนภูมิภาคมากขึ้น ทั้งนี้โดยมอบหมายให้หน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่โดยตรงด้านการกีฬาอันได้แก่ การกีฬาแห่งประเทศไทย กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้ดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาล โดยเร่งรัดให้มีการพัฒนากีฬาแห่งชาติ เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพของประชากรและประสิทธิภาพของการกีฬาของชาติด้วย ดังนั้น การพัฒนากีฬาจึงควรวางแผนพัฒนาไว้ 2 ประการ (เจริญทร์ ธาณิรัตน์, 2525:105) คือ พัฒนากีฬามวลชน และพัฒนากีฬาเพื่อการแข่งขัน หรือเพื่อประสิทธิภาพของกีฬา โดยให้สถาบันต่าง ๆ เช่น สถาบันการศึกษาทุกระดับจัดดำเนินการให้ทุกคนได้มีโอกาสเล่นกีฬาให้มากที่สุดเป็นเป้าหมายแรก จัดให้มีการส่งเสริมอย่างจริงจังและลูกแบบวิถี โดยใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ทางการกีฬาให้มากที่สุด เมื่อทุกคนได้เล่นกีฬากันมากแล้ว จึงส่งเสริมให้มีการแข่งขันภายใน และในที่สุดจะเป็นการส่งเสริมให้มีการแข่งขันนอกสถาบันต่อไป สำหรับการพัฒนากีฬา เพื่อการแข่งขัน เป็นการเน้นในเรื่องของการแข่งขัน เพื่อประสิทธิภาพและความสามารถในการกีฬา โดยถือความเป็นเลิศ และจากการที่ประเทศไทยส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขันในระดับนานาชาติ พบว่า ชีตความสามารถของนักกีฬาไทยยังขาดการพัฒนาด้านประสิทธิภาพและสมรรถภาพทางกายที่ถูกต้อง จึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่ต้องได้รับการเอาใจใส่จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญตามมาตรฐานของการกีฬาแห่งประเทศไทย (สมชาย ประเสริฐศิริพันธ์, 2531:19-20) คือผู้ฝึกสอนหรือครูผู้

ฝึกกีฬา ตัวนักกีฬา สนามกีฬาหรือสถานที่ออกกำลังกาย ผู้ตัดสินกีฬา วัสดุอุปกรณ์กีฬา และผู้สนับสนุนการกีฬา องค์ประกอบดังกล่าวจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน จึงจะช่วยให้มาตรฐานการกีฬาของประเทศไทยมีมาตรฐานสูงยิ่งขึ้น

การพัฒนาการกีฬานอกจากจะต้องเริ่มด้วยการพัฒนาร่างกาย จิตใจของคนในชาติแล้วยังต้องพัฒนาสิ่งอื่น ๆ รวมไปถึง เช่น การเมือง การทหาร การเศรษฐกิจ และสังคมวิทยา ซึ่งแต่ละอย่างเหล่านี้จะต้องเกี่ยวพันกันตลอดเวลา จึงจำเป็นต้องพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน เช่น การพัฒนาอาชีพของพลเมือง ถ้าประชาชนพลเมืองอยู่ดีกินดีบ้านเมืองก็จะสงบสุข ประชาชนมีความเป็นอยู่ไม่เดือดร้อนก็มีจิตใจที่จะเล่นกีฬาหรือความสนใจ และสนับสนุนกีฬา แต่ถ้าประชาชนมีความเป็นอยู่อย่างยากลำบากก็ทำให้ขาดความสนใจที่จะสนับสนุนกีฬา การกีฬาที่ไม่สามารถก้าวหน้าต่อไปได้ ดังนั้นหน่วยงานที่มีอยู่และทำหน้าที่พัฒนาการกีฬาของประเทศต้องมีแผนงานและนโยบายที่รัดกุมชัดเจน อย่างไรก็ตามที่ผ่านมายังพบว่า มีปัจจัยสำคัญซึ่งยังไม่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาการกีฬา สำหรับองค์การต่าง ๆ ทั้งภาครัฐบาลและเอกชนคืองบประมาณ รวมทั้งการขาดระบบประสานงานอย่างมีประสิทธิภาพระหว่างองค์กรที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารหรือส่งเสริมการกีฬา จากสาเหตุดังกล่าวทำให้การดำเนินงานส่งเสริม และพัฒนากีฬาของชาติทั้งในด้านการให้บริการการจัดให้มีสถานที่ เครื่องมือ อุปกรณ์การกีฬา การพัฒนาบุคลากรและการจัดการแข่งขันกีฬาดูขาดประสิทธิภาพไม่เพียงพอกับความต้องการและมีการดำเนินงานที่ซ้ำซ้อนสิ้นเปลืองอยู่มาก (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2533 ก. : 46) ในสภาพปัจจุบัน งบประมาณกีฬาของประเทศไทยยังไม่เพียงพอแก่ความต้องการจึงทำให้การพัฒนาการกีฬาขาดความสมบูรณ์ ดังนั้นในการพัฒนาการกีฬาจึงต้องจัดหางบประมาณมาสนับสนุนให้มากขึ้นโดยระดมหรือแสวงหาเงินทุนจากแหล่งต่าง ๆ มาช่วยสนับสนุน อันได้แก่ ภาคเอกชน โดยหาทางส่งเสริมให้เอกชนหันมาทำธุรกิจการค้าในเชิงกีฬาให้มากขึ้น เช่น การสร้างสระว่ายน้ำ สนามกีฬา โรงฝึกกีฬาเพื่อสุขภาพสำหรับเพื่อหารายได้จากผู้เข้าใช้บริการ เป็นต้น

การพัฒนาคุณภาพของประชาชนตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (2535 - 2539) รัฐบาลได้จัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531-2539) โดยมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อพัฒนาคุณภาพของประชากรจัดให้มีการประสานงานพัฒนาการกีฬา ระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งของภาครัฐบาล และภาคเอกชนแบบครบวงจร จึงได้กำหนดให้มีแผนงานหลัก 6 แผน คือ

- (1) แผนพัฒนาการกีฬาระดับพื้นฐาน
- (2) แผนพัฒนาการกีฬาเพื่อสุขภาพ
- (3) แผนพัฒนาการกีฬาเพื่อการแข่งขัน
- (4) แผนพัฒนาโภชนาการกับการกีฬา
- (5) แผนพัฒนาการบริหารและจัดองค์กรในการพัฒนาการกีฬา
- (6) แผนพัฒนาการกีฬาเพื่อการอาชีพ

ในการดำเนินงานรัฐบาลจะให้การสนับสนุนเป็นพิเศษแก่การพัฒนาการกีฬา เพื่อสุขภาพ สำหรับการพัฒนาการกีฬาเพื่อการแข่งขันหรือเพื่อการอาชีพนั้น จะสนับสนุนให้ภาคเอกชน และรัฐวิสาหกิจเข้ามามีบทบาทในการพัฒนา และมอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งระดับกระทรวง ทบวง กรม และจังหวัดดำเนินการตาม มาตรการที่กำหนดไว้ โดยจัดทำแผนหลักการพัฒนาการกีฬาและแผนปฏิบัติการประจำปีให้สอดคล้องกับกรอบและแนวทางแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531 - 2539) ต่อไป

2.5 การแข่งขันกีฬาของกรมการฝึกหัดครู

2.5.1 การแข่งขันกีฬาของกรมการฝึกหัดครูในอดีตและปัจจุบัน

การแข่งขันกีฬาในระยะแรก ได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬาของ สถาบันต่าง ๆ ในสังกัดกรมการฝึกหัดครูเป็นประจำทุกปี และส่วนมากจะจัดการแข่งขันในกรุงเทพมหานครการจัดการแข่งขันกีฬาในระยะแรกดังกล่าวไม่เป็นปึกแผ่น

เท่าที่ควร เพราะแต่ละสถาบันได้จัดส่งนักกีฬามาร่วมการแข่งขันเท่าที่สามารถหา
งบประมาณมาสนับสนุนได้ บางแห่งไม่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันเพราะขาด
งบประมาณ บางแห่งเลือกส่งนักกีฬามาเฉพาะบางประเภทเท่านั้น แต่เมื่อเริ่มมีการ
แข่งขันกีฬาระดับประเทศ ไทยวิทยาลัทธิครูทุกแห่งได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับการแข่งขัน
กีฬาระดับชาติหลักเลียงไม่ได้ กล่าวคือเป็นสถานที่เก็บตัวของนักกีฬาเพื่อการฝึกซ้อม
ก่อนไปแข่งขันกีฬาระดับชาติ ทั้งนี้เพราะวิทยาลัยครูมีความพร้อมเรื่องที่พัก และสิ่งอำนวยความสะดวก
หลาย ๆ ด้าน กรมการฝึกหัดครูจึงเริ่มเกิดแนวความคิดในเรื่อง การ
แข่งขันกีฬาระหว่างวิทยาลัยครูมา เป็นการแข่งขันระหว่างกลุ่มวิทยาลัยครู โดยแบ่ง
ออกเป็นเขต และเรียกการแข่งขันนี้ว่า "การแข่งขันกีฬาระดับกรมการฝึกหัดครู" เริ่ม
การแข่งขันครั้งแรกที่วิทยาลัยครูมหาสารคามปี พ.ศ. 2515 โดยได้รับการสนับสนุน
จากกรมการฝึกหัดครู แต่การแข่งขันกีฬาดังกล่าวยังไม่ได้รับความสนใจในวงการ
กีฬาเท่าที่ควร เพราะไม่มีหลักการแข่งขันที่แน่นอนและประเภทกีฬาที่จัดการแข่งขันมี
ไม่มากนักอีกทั้งช่วงระยะเวลาในการจัดก็ไม่ได้กำหนดเป็นที่แน่นอนลงไป ดังจะเห็น
ได้จากการจัดถึง 5 ครั้งที่ผ่านมา คือ

ครั้งที่ 1 จัดที่วิทยาลัยครูมหาสารคาม ปี พ.ศ. 2515

ครั้งที่ 2 จัดที่วิทยาลัยครูนครปฐมปี พ.ศ. 2523

ครั้งที่ 3 จัดที่วิทยาลัยครูสงขลา ปี พ.ศ. 2526

(วันที่ 23-28 มกราคม 2526)

ครั้งที่ 4 จัดที่วิทยาลัยครูเชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2527

(วันที่ 25-30 พฤศจิกายน 2527)

ครั้งที่ 5 จัดที่วิทยาลัยครูเพชรบุรี ปี พ.ศ. 2529

(วันที่ 15-21 ธันวาคม 2529)

ในการแข่งขันครั้งที่ 5 นี้เอง เป็นการเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงชื่อ
จากการแข่งขันกีฬาระดับกรมการฝึกหัดครูมาเป็น "การแข่งขันกีฬาสหวิทยาลัย
กรมการฝึกหัดครู" จึงนับได้ว่า การแข่งขันที่วิทยาลัยครูเพชรบุรีเป็นการเริ่มต้น

การแข่งขันกีฬาสหวิทยาลัยเป็นครั้งแรก ด้วยเหตุผลที่มีชัยยังคับสวาทการฝึกหัดครูว่า ด้วยการจัดกลุ่มวิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 ระบุไว้ในข้อ 6 ว่า

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานของวิทยาลัยครูร่วมกันให้วิทยาลัยครูรวมกันเป็นกลุ่ม เรียกว่า สหวิทยาลัย จึงแบ่งวิทยาลัยครูทั่วประเทศออกเป็น 8 สหวิทยาลัย ดังนี้

(1) สหวิทยาลัยล้านนา มีสำนักงานตั้งอยู่ที่วิทยาลัยครูลำปาง ประกอบด้วยวิทยาลัยครูเชียงใหม่ วิทยาลัยครูเชียงราย วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์และวิทยาลัยครูลำปาง

(2) สหวิทยาลัยพหุชนินราช มีสำนักงานตั้งอยู่ที่วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม ประกอบด้วยวิทยาลัยครูพิบูลสงคราม (พิษณุโลก) วิทยาลัยครูกำแพงเพชร วิทยาลัยครูนครสวรรค์ และวิทยาลัยครูเพชรบูรณ์

(3) สหวิทยาลัยอีสานเหนือ มีสำนักงานตั้งอยู่ที่วิทยาลัยครูอุดรธานี ประกอบด้วยวิทยาลัยครูสกลนคร วิทยาลัยครูเลย วิทยาลัยครูมหาสารคาม และวิทยาลัยครูอุดรธานี

(4) สหวิทยาลัยอีสานใต้ มีสำนักงานตั้งอยู่ที่วิทยาลัยครูนครราชสีมา ประกอบด้วยวิทยาลัยครูอุบลราชธานี วิทยาลัยครูสุรินทร์ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ และวิทยาลัยครูนครราชสีมา

(5) สหวิทยาลัยศรีอยุธยา มีสำนักงานตั้งอยู่ที่วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วยวิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา วิทยาลัยราไพพรรณี (จันทบุรี) วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาฉกรรณ (ปทุมธานี) วิทยาลัยครูเทพสตรี (ลพบุรี) และวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา

(6) สหวิทยาลัยกทรวรดิ มีสำนักงานตั้งอยู่ที่วิทยาลัยครูเพชรบุรี ประกอบด้วย วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง (ราชบุรี) วิทยาลัยครูนครปฐม วิทยาลัยครูกาญจนบุรี และวิทยาลัยครูเพชรบุรี

(7) สหวิทยาลัยทักษิณ มีสำนักงานตั้งอยู่ที่วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี ประกอบด้วยวิทยาลัยครูสงขลา วิทยาลัยครูยะลา วิทยาลัยครูภูเก็ต วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช และวิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี

(8) สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ มีสำนักงานตั้งอยู่ที่วิทยาลัยครูสวนสุนันทา ประกอบด้วยวิทยาลัยครูจันทระเกษม วิทยาลัยครูพระนคร วิทยาลัยครูธนบุรี วิทยาลัยครูสวนดุสิต วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และวิทยาลัยครูสวนสุนันทา

จากการจัดการแข่งขัน ครั้งที่ 5 ณ วิทยาลัยครูเพชรบุรี เป็นต้นมาการแข่งขันก็ดำเนินการจัดในรูปกีฬาสหวิทยาลัยโดยจัด 2 ปีต่อครั้ง การจัดในครั้งต่อไป มี ดังนี้

ครั้งที่ 6 จัดที่สนามกีฬาไทย-ญี่ปุ่น ดินแดง กรุงเทพมหานคร

สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ ปี พ.ศ. 2531

วันที่ 18-24 ธันวาคม 2531)

ครั้งที่ 7 จัดที่วิทยาลัยราไพพรรณี (จันทบุรี) สหวิทยาลัยศรีอยุธยา

ปี พ.ศ. 2533 (วันที่ 18-25 ธันวาคม 2533)

ครั้งที่ 8 จัดที่วิทยาลัยครูนครราชสีมา สหวิทยาลัยอีสานใต้

ปี พ.ศ. 2535 (วันที่ 18-25 ธันวาคม 2535)

ครั้งที่ 9 จัดที่สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม พิษณุโลก

ปี พ.ศ. 2537 (วันที่ 14-20 ธันวาคม 2537)

หลังจากการจัดการแข่งขันกีฬาสถาบันราชภัฏ ครั้งที่ 9 สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ จึงจัดตั้งโครงการการแข่งขันกีฬาสถาบันราชภัฏทั่วประเทศครั้งที่ 1

สถาบันราชภัฏได้มีนโยบายอย่างแน่วแน่ ในการส่งเสริมนักศึกษาของสถาบันราชภัฏทั้ง 36 แห่ง ได้มีโอกาสเล่นกีฬาหาประสบการณ์ ปลูกฝังความเป็นนักกีฬาที่ดี รู้จักวิธีการแข่งขันกีฬา รวมทั้งได้ช่วยส่งเสริมความแข็งแกร่งให้แก่กีฬาแห่งชาติด้วย ดังนั้น สถาบันราชภัฏจึงได้เริ่มจัดการแข่งขันครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2516 ซึ่งเรียกว่าการแข่งขันกีฬาของสหวิทยาลัย ครั้งที่ 1 โดยจัดที่วิทยาลัยครูมหาสารคามต่อจาก

นั้นก็ได้ดำเนินการจัดการแข่งขันติดต่อกันเรื่อยมา จนกระทั่งถึง ครั้งที่ 9 เมื่อปี พ.ศ. 2537 ที่วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม พิษณุโลก ซึ่งผลของการจัดการแข่งขันแต่ละครั้งปรากฏว่าได้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ทุกครั้งไปนั่นคือ สร้างนักกีฬาประเภทต่าง ๆ ให้แก่ประเทศอย่างมากมาย รวมทั้งทำให้นักศึกษามีน้ำใจเป็นนักกีฬาอย่างแท้จริง เพื่อให้การดำเนินการกีฬาของสำนักงานสภาสถาบันราชภัฏเป็นไปอย่างต่อเนื่อง เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงการแข่งขันจากกีฬาสหวิทยาลัย เป็นการแข่งขันกีฬาของสถาบันราชภัฏจึงได้จัดการแข่งขันกีฬาสถาบันราชภัฏทั่วประเทศครั้งที่ 1 ขึ้นในปี พ.ศ. 2539 โดยกำหนดให้สถาบันราชภัฏสุพรรณเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันในระหว่างวันที่ 1-7 ธันวาคม 2539

วัตถุประสงค์ของการแข่งขันกีฬาสถาบันราชภัฏทั่วประเทศ มีดังนี้

1. เพื่อส่งเสริมสุขภาพอนามัยของนักศึกษา
2. เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดเจตคติที่ดีต่อการกีฬา เห็นคุณค่าและความสำคัญของการเล่นกีฬา
3. เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้แสดงความสามารถและพัฒนาศักยภาพทางด้านกีฬา
4. เพื่อปลูกฝังความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา
5. เพื่อปลูกฝังให้นักศึกษามีระเบียบวินัย รู้จักใช้สิทธิหน้าที่ความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
6. เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เข้าร่วมกิจกรรมและดำเนินการแข่งขันกีฬาร่วมกัน เป็นส่งเสริมความสัมพันธ์ และความเข้าใจอันดีงามต่อกัน
7. เพื่อสนับสนุนให้นักกีฬาที่มีความสามารถ ได้เป็นตัวแทนนักกีฬาของชาติ

โครงการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬา กรมการฝึกหัดครู

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตั้งแต่ฉบับที่ 5 ถึงฉบับที่ 7 รัฐบาลได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาการกีฬาอย่างจริงจัง โดยได้กำหนดนโยบายมาตรการและแผนงานในการพัฒนาการ เรือยนและกีฬากการพักผ่อนหย่อนใจให้ประชาชนมีสุขภาพดีทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งจะทำให้ทรัพยากรบุคคลของชาติที่มีคุณภาพสูง อันจะส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป ในการนี้ได้กำหนดจัดสร้างสถานที่จัดหาอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกในกิจกรรมกีฬาและการพักผ่อนหย่อนใจให้กระจายไปอย่างทั่วถึงทุกภูมิภาคของประเทศ มีมาตรการให้เกิดการประสานงานในการบริหาร รวมถึงความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชน เพื่อให้ประชาชนทั่วไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนได้เล่นกีฬาและออกกำลังกายอย่างถูกต้องสม่ำเสมอ

ในส่วนของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 7 ได้มีนโยบายเร่งรัดพัฒนาคุณภาพการศึกษาทุกระดับให้ตอบสนองความต้องการของประชาชนตามวัยในการนั้นนอกจากจะมุ่งปลูกฝังความรู้ ทักษะ และเจตคติในด้านต่าง ๆ แล้วยังมุ่งเน้นให้เด็กและเยาวชนเป็นผู้มีสุขภาพ และสมรรถภาพทางกายที่สมบูรณ์ด้วยเพื่อให้บรรลุนโยบายดังกล่าว ได้กำหนดมาตรการในการสนับสนุนบทบาทของสถาบันการศึกษาในการประสานความร่วมมือกับสถาบันทางสังคมอื่น ๆ จัดการให้มีการศึกษาอบรมแก่กลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องร่วมกันจัดกิจกรรม และบริการที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการของเด็กนักเรียน นักศึกษาและเยาวชน ให้เกิดการพัฒนาทั้งด้านร่างกายจิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ทั้งนี้เพราะพบว่าในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่ผ่านมานักเรียน นักศึกษา เยาวชนและประชาชนยังขาดโอกาสในการออกกำลังกาย และเล่นกีฬาอย่างทั่วถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มประชาชนผู้ด้อยโอกาส ทั้งนี้เพราะมีข้อจำกัดหลายด้านเช่น การขาดเครื่องมือ อุปกรณ์ สถานที่ขาดผู้ฝึกสอนและผู้บริหารการกีฬา เป็นต้น

กระทรวงศึกษาธิการมีบทบาทสำคัญในการบริหาร และดำเนินงานทางด้านการศึกษ ศาสนาและศิลปวัฒนธรรม เพื่อให้เด็ก เยาวชน และประชาชนทั่วไป ทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียนมีความรู้ เจตคติ และทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต เตรียมพร้อมในการประกอบอาชีพ และรู้จักพัฒนาตนเองทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม ดังนั้นการส่งเสริมสุขภาพอนามัยของพลศึกษาและกีฬา จึงเป็นหน้าที่หลักประการหนึ่งของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ต้องพัฒนาให้เด็ก เยาวชน และประชาชนได้รับความรู้และเข้าใจในการออกกำลังกาย การพักผ่อนหย่อนใจและการบำรุงรักษาสุขภาพอนามัย โดยการใช้กิจกรรมพลศึกษา กีฬา สุขศึกษา และนันทนาการเป็นสื่อกลาง

กรมการฝึกหัดครูมีแนวทางนโยบายที่จะส่งเสริมพัฒนาสุขภาพ และสมรรถภาพทางกายให้นักศึกษา รวมถึงบุคลากรในวิทยาลัยครูทั่วประเทศและประชาชนโดยใช้กิจกรรมพลศึกษาเป็นสื่อกลาง โดยกำหนดขอบข่ายกิจกรรมงานส่งเสริมพัฒนากีฬา 7 ด้าน คือ

- (1) กิจกรรมพัฒนาการกีฬารุ่นพื้นฐาน
- (2) กิจกรรมการพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ
- (3) กิจกรรมการพัฒนากีฬาเพื่อการแข่งขัน
- (4) กิจกรรมการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา
- (5) กิจกรรมพัฒนาสนามกีฬา และอุปกรณ์การแข่งขัน
- (6) กิจกรรมการพัฒนาศูนย์กลางทางการกีฬา

เพื่อให้กิจกรรมงานส่งเสริมพัฒนากีฬาดังกล่าวบรรลุเป้าหมายตามแนวนโยบายที่กำหนดไว้ จึงกำหนดวัตถุประสงค์ดังนี้

- (1) เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีสุขภาพและสมรรถภาพทางกาย และบุคลิกภาพที่ดี โดยใช้กิจกรรมทางพลศึกษา การกีฬา และนันทนาการเป็นสื่อ

(2) เพื่อส่งเสริมความมีระเบียบวินัย ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา คุณธรรมทางการกีฬาโดยการจัดการแข่งขันภายในวิทยาลัยครู ภายในสหวิทยาลัย และกีฬาระหว่างสหวิทยาลัย กรมการฝึกหัดครู

(3) เพื่อส่งเสริมและปลูกฝังนิสัยของการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอ

(4) เพื่อส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรทางกายภาพ และองค์การทางการกีฬาในสถาบันวิทยาลัยครู

(5) เพื่อส่งเสริมการศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์การกีฬา ให้สามารถพัฒนาคุณภาพของนักกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(6) เพื่อส่งเสริมและพัฒนาให้สถาบันวิทยาลัยครูมีความพร้อมในด้านสถานที่ อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก ที่สามารถให้การจัดการกิจกรรมกีฬาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ระยะเวลาดำเนินการตามโครงการ

5 ปี (พ.ศ. 2535-2539) (กรมการฝึกหัดครู, 2535)

2.6 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาปัญหาการจัดการแข่งขันกีฬาสถาบันราชภัฏทั่วประเทศ มีดังนี้

วีระพงษ์ บางท่าไม้ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดการและดำเนินการกีฬาจังหวัด" ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่เกิดมากในการจัดการกีฬาจังหวัดคือ ขาดงบประมาณ ขาดเจ้าหน้าที่ดำเนินการขาดสนามและอุปกรณ์ ขาดผู้ตัดสินกีฬา ผู้บริหารระดับสูง ขาดการดูแลเอาใจใส่การกีฬาจังหวัดความนิยมของประชาชนที่มีต่อกีฬาประเภทต่างๆ เริ่มจากมากไปหาน้อยคือ ฟุตบอล วอลเลย์บอล เซปักตะกร้อ และกรีฑา ตามลำดับ

ไชยรัตน์ คุณาชีวะ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย" ผลการวิจัยพบว่าคณะกรรมการดำเนินการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ผู้จัดการทีมและหัวหน้าทีมต่างมีความเห็นตรงกันว่า กีฬามหาวิทยาลัยสนองวัตถุประสงค์ของการจัดการแข่งขันเป็นส่วนมาก ส่วนปัญหาเกี่ยวกับการจัดดำเนินการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย คณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัย คณะกรรมการดำเนินการแข่งขัน ผู้จัดการทีมมีความเห็นตรงกันว่ามีปัญหาด้านงบประมาณ บุคลากรมาก ส่วนปัญหาอื่น ๆ พบว่าน้อย

พัฒนาติ กฤติบวร (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษา" ผลการวิจัยพบว่า คณะกรรมการบริหารของวิทยาลัยพลศึกษา คณะกรรมการจัดและดำเนินการแข่งขันและผู้ควบคุมทีม นักกีฬาต่างมีความเห็นตรงกันว่า กีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษา สอนองวัตถุประสงค์การจัดการแข่งขันเป็นส่วนมาก ปัญหาเกี่ยวกับการจัดดำเนินการแข่งขันคณะกรรมการบริหารของวิทยาลัยพลศึกษา คณะกรรมการจัดและดำเนินการแข่งขันและผู้ควบคุมทีม นักกีฬามีความเห็นแตกต่างกัน ยกเว้น ด้านงบประมาณและบุคลากร ทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

เบญจวรรณ วงศ์สุวรรณค์พร (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทย" ผลการวิจัย พบว่า ปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาเขตแห่งประเทศไทยมากที่สุดคือ การประสานงานของคณะกรรมการต่าง ๆ งบประมาณในการจัดดำเนินการไม่เพียงพอ สถานที่ฝึกและอุปกรณ์เครื่องนอนไม่เพียงพอ สนามแข่งขันไม่เพียงพอ ห้องน้ำห้องส้วมในสนามแข่งขันไม่เพียงพอ

เดชา เกียรติศิริ (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันเขตกรมการฝึกหัดครู" ผลการวิจัย พบว่า คณะกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้ควบคุมทีม หัวหน้าทีม นักกีฬามีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการ

การแข่งขันกีฬา เขตกรรมการฝึกหัดครูอยู่ในระดับน้อย ปัญหาด้านวัตถุประสงค์การแข่งขันและงบประมาณมีปัญหาอยู่ในระดับมาก ด้านการจัดและดำเนินการแข่งขันการแข่งขันกีฬามีปัญหาระดับมาก การส่งหลักฐานนักกีฬามีปัญหาระดับมาก สถานที่พัก อุปกรณ์เครื่องนอน มีปัญหาระดับมาก ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬา เขตกรรมการฝึกหัดครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ 0.5

สมบัติ จันทร์พองศรี (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของคณะกรรมการอำนวยการแข่งขันและคณะกรรมการจัดการแข่งขัน เกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 1" ผลการวิจัย พบว่า คณะกรรมการอำนวยการแข่งขันและคณะกรรมการจัดการแข่งขัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติในระดับมาก ได้แก่ ด้านการเงินด้านอื่น ๆ ประสบปัญหาอยู่ในระดับน้อย เปรียบเทียบความคิดเห็นของสองกลุ่มแล้ว ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกด้าน

ประพนธ์ ธนารักษ์ (2530) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของกีฬาและคณะกรรมการดำเนินการจัดการแข่งขัน เกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาของกรมการฝึกหัดครู" ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาและคณะกรรมการดำเนินการจัดการแข่งขันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบังคับการแข่งขันว่า ควรมีการปรับปรุงด้านประเภทกีฬาที่แข่งขันควรเพิ่มประเภทกีฬา มวยไทย ลอนเทนนิส ยูโด วាយน้ำ แชนด์บอล และเปตอง ส่วนในด้านประโยชน์ที่พึงได้รับการจัดการแข่งขันกีฬาของกรมการฝึกหัดครู ครั้งที่ 5 มีความเห็นว่าได้บรรลุเป้าหมาย ความคิดเห็นของนักกีฬาและคณะกรรมการดำเนินการจัดการแข่งขัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จริญญา จันทะหิน (2534) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้จัดการทีม และผู้ฝึกสอนนักกีฬาเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนิน

การในการแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิคประเทศไทย ครั้งที่ 3" ผลการวิจัยพบว่า คณะกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอนนักกีฬา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิคประเทศไทย ว่าประสบ ปัญหาโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมากได้แก่ ด้านการประชาสัมพันธ์ ส่วนด้านอื่น ๆ ประสบ ปัญหาอยู่ในระดับน้อยและเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างคณะกรรมการจัดการแข่งขันกับผู้จัดการทีมและผู้ฝึกสอนกีฬา เกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาสเปเชียลโอลิมปิคประเทศไทย พบว่า ด้านเทคนิคมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปรีชา รวักพิลา (2537) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "การศึกษาสภาพการปฏิบัติ ปัญหา และความต้องการในการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาสหวิทยาลัยอีสานเหนือ-ใต้" ผลการวิจัยพบว่าคณะกรรมการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาผู้บริหารการกีฬาและนักกีฬา การวางแผนดำเนินการโครงการวัตถุประสงค์ ด้านงบประมาณ สถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก การจัดการแข่งขัน ที่พัก อาหาร ประชาสัมพันธ์ พิธีการและด้านการแพทย์และอนามัย อยู่ในระดับมากทุกด้าน

ผลการเปรียบเทียบพบว่า สภาพการปฏิบัติ คณะกรรมการจัดและดำเนินการแข่งขัน มีความคิดเห็นแตกต่างจากผู้บริหารการกีฬาและนักกีฬา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัญหานักกีฬา มีความคิดเห็น แตกต่างจากคณะกรรมการจัดและดำเนินการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับความต้องการในการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาทุกกลุ่มไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยต่างประเทศ

Gary Paul. (1977:2652-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจเบื้องต้นทางสังคมของนักกีฬาซึ่งเป็นตัวแทนของประเทศสหรัฐอเมริกาในการแข่งขันโอลิมปิกฤดูหนาว ครั้งที่ 12 พ.ศ.1976" ผลการวิจัยพบว่านักกีฬามีส่วนมากมาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นสูง ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองและการวิจัยยังชี้ให้เห็นสถานภาพทางสังคมของนักกีฬาว่า นักกีฬาที่ก้าวหน้าหรือประสบผลสำเร็จในทางกีฬา จะต้องมีความรู้ทางการเงินและทางสังคมเป็นส่วนประกอบ นอกเหนือจากส่วนประกอบอื่นๆ เช่น คุณภาพของผู้เล่น การสนับสนุนการแข่งขัน ระดับสมองในเชิงกีฬา การสนับสนุนจากญาติพี่น้องทำให้นักกีฬามีโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น

Cash, Pamela Ricci. (1983:1722-A-1723-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "แบบทดสอบสมรรถนะของผู้บริหารการกีฬาในระดับวิทยาลัย : การพัฒนาและการตรวจสอบความตรง" ผลการวิจัยพบว่าสิ่งสำคัญที่สุดในการบริหารงานเกี่ยวกับการกีฬาคือ การจัดการด้านธุรกิจและการเงิน การจัดการด้านการบริหารงานบุคคล

Wathkin. (1983:705-A) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง "การศึกษาในโรงเรียนมัธยมที่มีผลต่อการมีส่วนร่วม ในกิจกรรมการกีฬาอย่างต่อเนื่องของนักกีฬาในระดับวิทยาลัยในรัฐนิวเซาท์เวล ประเทศออสเตรเลีย" ผลการวิจัย ได้พบความแตกต่างของระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการกีฬาที่ต่างกัน และโรงเรียนมีอิทธิพลมากที่สุดต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการกีฬาอย่างต่อเนื่องของนักเรียนชาย ระดับการมีส่วนร่วมกิจกรรมการกีฬาในปัจจุบันขึ้นอยู่กับเพศ และวิชาเอกที่นักศึกษาเรียนอยู่ เพศชายร่วมกิจกรรมมากกว่าเพศหญิง ผู้เรียนวิชาเอกพลศึกษาร่วมกิจกรรมการกีฬามากกว่าวิชาเอกอื่น ๆ